

Cesta

Díl třináctý: Jedné noci v jednom místě, část 7

Martin Štefko

Copyright © Martin Štefko, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Co už máme za sebou

Po událostech prvního příběhu s názvem „Pod padajícím nebem“ se čtveřice v podání Řidič, Manažer, Zpěvačka a Blondýna, ocitli na benzínové pumpě, kde se setkali s novými postavami – kuchařem Gonzálezem, servírkou Drew, tajemným dlouhánem Elhapem, prodávčem Dwaynem a mechanikem Eduardem. Vypadá to, že na benzínové pumpě na ně čeká trochu víc, než jen prostoj kvůli opravě jejich vozu (světle modrý Cadillac DeVille, rok výroby 1966). Setkání s automechanikem Eduardem přineslo jedno zásadní poznání a větu, která bude pro následující vývoj, zdá se, poměrně důležitá. Ta věta zní: „Dejte si pozor na emoce.“ Co to asi znamená? Rozhodně se jedná o něco zásadního. Mělo by se to projevit na místě, kde všichni skončili. V jídelně, když venku zuří písečná bouře. Vypráví si mezi sebou příběhy a další je právě na programu v podání Zpěvačky. Ale skoro to vypadá, že ona se k vyprávění moc nemá. Zpěvačku totiž sužovaly jiné problémy. Minulost se vrací a není laskavá.

Třináctý díl právě začíná.

Předchozí díly si můžete stáhnout na těchto adresách:

První díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/08/cesta-001.pdf>

Druhý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/10/cesta-002.pdf>

Třetí díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/11/cesta-003.pdf>

Čtvrtý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/12/cesta-004.pdf>

Pátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/01/Cesta-005-public.pdf>

Šestý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/02/cesta-006.pdf>

Sedmý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/03/cesta-007.pdf>

Osmý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/04/cesta-008.pdf>

Devátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/05/cesta-009.pdf>

Desátý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/06/cesta-010.pdf>

Jedenáctý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/07/cesta-011.pdf>

Dvanáctý díl: <http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2013/08/Cesta-0012-public.pdf>

Cesta

Díl třináctý: Jedné noci v jednom místě, část 7

Martin Štefko

Nikdy jsem nepatřila ke krasavicím, které by se mohly vyjímat na plakátech. Byla jsem trochu jako Joni Mitchell nebo Janis Joplin. Vlastně jsem taková pořád. Nikdy jsem si nepřipadala jako žena, která by měla být obletována, ale přesto se mi dostalo toho štěstí, té výsady, že jsem se obletovanou stala. Vždycky jsem na svůj hlas žárčila, protože jsem byla milována za něj, nikoli za to, jak vypadám. Mrzelo mě to. Dokonce jsem z toho měla takové problémy, že jsem i přestávala jíst. Nemohla jsem spát. Nebyla jsem pin up girl, ale chtěla jsem si jako jedna připadat.

Nebylo to možné. Když jsem začala zpívat, všichni slyšeli jen můj hlas, nic jiného. Slyšeli, jak krásně zpívám a mně dělalo radost, jak se tváří, jak skandují moje jméno a jak si zpívají moje písničky, ať už jsem je napsala, nebo ne. Je mi jasné, že každá jiná by za to dala všechno, naprostý majlant, kdyby jí věnovali desetinu pozornosti, jakou věnovali mně. Jenže já jsem se z toho tak neradovala. Samozřejmě, když šlo o koncert, tak to bylo dobré. Soustředila jsem v sobě energii, kterou mě nabíjeli, dokázala jsem se stát tou, kterou milují, stávala jsem se Zpěvačkou, ale jakmile koncert skončil, cítila jsem, jak ta energie postupně vyprchává a jak se ze mě stává naprosto obyčejná ženská, která umí zpívat. Ze Zpěvačky se stával jen hlas. A zase se vracely ty stavy, kdy jsem nemohla jíst, kdy jsem měla deprese a v posteli jsem se jenom převalovala.

Když jsem psala, bylo to dobré. Napojila jsem se znovu na ten proud energie, který mě tak silně nabíjel, znovu jsem se stala Zpěvačkou, ale nemělo to takovou sílu, jako koncerty. Ale aspoň něco, že? Ke konci kariéry, konci, který přišel příliš brzy, ale zároveň příliš pozdě, jsem si psala všechny texty. Stala jsem se na psaní písni závislá, protože jsem si s nimi připadala jako živá osoba. Jako ta, kterou milují pro to, jaká je, ne proto, jak zpívá.

Vím, že to byla jen iluze. Jako kdybych se díky tomu, že mě budou milovat pro moje písně, pro písně, které jsem si složila a které jsem sama interpretovala, měla najednou stát jejich hvězdou v tom plném smyslu slova. Nikoli jen hlas, ale jako žena. Dělal mi to dobře. Složila jsem v posledním roce asi dvacet osm, nebo třicet písní. Není to zrovna málo. Když jsem neměla koncert, a že jsem se snažila mít koncertů co nejvíc, zhruba polovinu roku, ale spíš víc jsem strávila na šňůře, psala jsem. Nemohla jsem to vydržet, to bylo jasné. Snad jsem si to i trochu uvědomovala, ale nehodlala jsem přestat. V šíleném tempu jsem pokračovala několik měsíců, až jsem se těsně před Vánocemi zhroutila.

Už tenkrát jsem byla vdaná, ne moc dlouho, ale měla jsem manžela. Můj manžel byl krásný chlap. Mladší o deset let. Krásný, vysoký, silný, nemyslím tlustý, ale opravdu silný. Udělaný by se asi řeklo. Prostě krásný chlap. Měla jsem štěstí, že jsem ho našla, ale stejně jsem si toho nevážila. Víte, jestli ve svém životě něčeho skutečně lituji, tak toho, co jsem provedla jemu.

Jsme pořád manželé. Nenosím prsten, ale nikdy jsem ho nenosila. Trochu si mě proto dobíral, ale já jsem ho nosit nechtěla. Připadala jsem si jako označkována. Pravda je taková, že jsem ho ani nemohla nasadit. Byl mi jednoduše moc malý. Když nás měřili, aby nám prsteny seděly, měla jsem silnější prsty. Za několik měsíců už mi padal a já se bála, že ho ztratím. Nemohla jsem a nechtěla jsem ho nosit. Už jsem nikdy později neměla stejnou váhu, abych ho mohla nasadit bez toho, že bych se bála jeho ztráty. Asi by nebyl takový problém, domluvit se se zlatníkem na úpravě obvodu, ale nikdy jsme to neudělali. Manžel se vlastně celkem snadno smířil s tím, že ho nosit nebudu. On ho nikdy nesundával. Jako kdyby do mě viděl, jako kdyby věděl, že to celé je vlastně zkouška. Zkouška toho, jaká dokážu být manželka, aniž by na mě bylo jakkoli poznat, že jsem skutečně vdaná. Jako kdyby už tenkrát věděl, že to prostě nezvládnou, že ho zklamou. A zklamala jsem, samozřejmě, že jsem zklamala. Jak jinak, že? Na to byl pro mě moc dobrý, abych si ho udržela celý život.

Když jsem se na svém posledním koncertu zhroutila, vypadalo to se mnou dost špatně. Už několik dní jsem na sobě pocítovala slabost, ale prášky jsem se držela pohromadě. Měla jsem pocit, že nemusím zastavit, že takhle prostě můžu jet pořád. Pořád dál. Jenže tohle si

člověk prostě namlouvá. Když jsem se pak zhroutila, jako kdybych s autem v plné rychlosti vlétla do zdi. Náraz jako blázen. Připadala jsem si rozlámaná. Ne doslova, i když kotník jsem si vymknula, jak jsem nad sebou ztratila kontrolu přímo na pódiu, ale cítila jsem se zlomená vnitřně. Zastavila jsem a uvědomila jsem si, v jaké iluzi jsem žila. V iluzi toho, že mě lidé milovali pro mě samotnou a ne jen pro můj hlas. Tam na tom nemocničním lůžku jsem si uvědomila, že už nemůžu zpívat. Jednoduše proto, že by se na mě dívali a já bych viděla, že mě vlastně nevidí, ale jen mě slyší. To už bych prostě nesnesla. To nešlo.

Manžel u mě trávil každou chvíli, co jsem byla v nemocnici. V prvních dnech mě vůbec neopouštěl. Tak moc mu záleželo na tom, abych se zase dala dohromady. Jenže já jsem viděla člověka, který je hnán soucitem. Bylo mu líto toho, co se mi stalo. Pomáhal mi prostě jen proto, že jsme byli svázáni dokumentem, na němž bylo napsáno pan a paní. Tohle jsem si myslela, tohle mi běželo hlavou, když jsem tam ležela, když se na mě díval těma jeho útrpnýma očima.

Staral se o mě, když mě poslali domů, staral se o mě, když se mi dařilo hůř. Když se mi dařilo ještě hůř. V nemocnici to nebylo tak hrozné. Musela jsem si uvědomit, že pořád žiji, že moje Cesta neskončila. Musela jsem se znovu naučit dýchat, znovu naučit mluvit, znovu pochopit, že jsem součástí společnosti. A že to má smysl. Všechno to bylo ve mně, jen moje zdecimovaná hlava odmítala navázat na to staré.

Doma to však bylo ještě horší. Už jsem věděla, že se nemůžu vrátit ke zpívání. Přemýšlela jsem o tom a zjistila jsem, že to prostě nejde. Byla jsem... jsem nesmírně pyšná na svůj hlas, ráda se poslouchám, to nemá smysl tajit, ale že bych někdy vystupovala před lidmi? Ne, to ne. Prostě konec.

Manžel mi to nevymlouval. Ani jednou se nezeptal, proč jsem skončila a proč už nechci ve zpívání pokračovat. Mohl se zeptat, co blbnu. Vždyť jsem měla kariéru skvěle rozjetou, mohl se se mnou hádat, nutit mě, ale on mi nechal moje velké malé bolesti. Neptal se a já jsem za to byla ráda, pořád jsem za to ráda, protože on vždycky věděl, kdy má co v danou chvíli dělat. Kdyby se mě zeptal, křičela bych na něj. Možná bych mu i ublížila. Jenže on se nezeptal. Ani tenkrát jsem si neuvědomila, jak moc mě miluje, jak moc se ten člověk snažil splynout s mým životem a jak já jsem ho nepustila, protože jsem pořád cítila jen soucit a povinnost, s níž se o mě musel starat, neboť nás bůh spojil. A to, co bůh spojí, člověk nerozděljuje. Nikdo by mě nedokázal přesvědčit o něčem jiném. Moje hlava prostě odmítala přijmout, že by existovalo něco jako láska, jakou člověk cítí prostě proto, že to tak cítí, ne proto, že to musí cítit, neboť mu to nakazují zákony a společenské zvyky.

Když jsem zahodila svou kariéru, neměli jsme finanční problémy. Nikdy ve svém životě jsem si nemusela dělat hlavu s tím, kde sehnat peníze. Kromě toho, že měl manžel dobrou práci, už jako malý toužil po tom, aby pomáhal lidem, což se nakonec projevilo jako právníččina, já jsem také přispívala do rodinného rozpočtu. Moje písně, i když jsem přestala zpívat a zařekla jsem se, že již nikdy nebudu koncertovat, se staly oblíbenými, často se vysílaly, ale hlavně se používaly i jinak. V televizi, jako filmová hudba, apod. Člověk si žije docela dobře, když si sedí doma na autorských právech a já jsem měla většinu textů svých, tudíž jsem dostávala peníze za jejich použití, nemluvě o tom, že se stále dobře prodávaly i moje desky. Díky různým reedicím, best of albům a dalším výliskům jsem se nemusela starat o to, co bude dál. Peníze mi do kasy plynuly tak nějak přirozeně, samy od sebe, jako kdyby se to od nich očekávalo. Díky tomu, že jsem měla za manžela právníka, ještě před koncem kariéry jsem měla všechny smlouvy velmi dobře ošetřené a budoucnost díky nim zajištěnou. Co víc si přát? Tahle otázka mě trápila dlouho. A hned za ní další. Co teď?

Netušila jsem, co bych měla dělat. Jak naložit se životem, jak se znovu zapojit do pracovního koloběhu? Sice jsem moc pracovat nemusela, ale jenom sedět doma, dívat se do zdi a vysedět důlek do pohovky, to jsem opravdu netoužila. Potřebovala jsem mezi lidi, nebo s nimi mít alespoň kontakt, ale za žádnou cenu to nesmělo být prostřednictvím zpěvu. První dny i

týdny jsem měla o zábavu postaráno. Neustále někdo psal, volal, nebo mě i osobně navštívil, a ptal se, co bude dál. Jak jsem mu mohla odpovědět, když jsem sama netušila?

Postupně chodilo stále méně a méně dopisů, telefony se odmlčely a lidé přestali chodit. Těšilo mě to, z počátku. Netoužila jsem po světlech reflektorů, po zájmu mas. Toužila jsem po klidu a míru. Alespoň na nějakou dobu. Člověk se časem začne nudit. Potřebovala jsem nějakou zábavu, potrebovala jsem něco, co ve mně zase vzbudí touhu žít. Nechtěla jsem se zabít, tehdy ne, ale vlastně jsem po nehodě jenom přežívala. Takhle to dál prostě nešlo. Potřebovala jsem něco dělat, jinak bych se zbláznila. Co jsem měla dělat? Zase tolik jsem toho neuměla. Zpívat jsem uměla. Jen pomyslení na to, že bych vylezla znovu na pódium, mě děsilo natolik, že jsem si vždycky musela sednout a chvíli se uklidňovat tím, že nemusím, že už nikdy nemusím, pokud nebudu chtít.

Sice jsem říkala, že lidi se přestali ozývat, že už jsem je jako Zpěvačka nezajímala, když jsem dala jasně najevo, že už nechci zpívat. Vždy se však najdou tací, co si mysleli, že za rok za dva už budu připravená na návrat. Je v tom pravidelnost. Minimálně jednou dvakrát do roka mi zavolalo nějaké vydavatelství, jestli nechci udělat novou desku, nebo třeba jen šňůru se starými písničkami. Já jsem nechtěla. Válet se doma, to jsem taky nechtěla. Manžel musel do práce a nemohl se o mě pořád starat, nemohl mi neustále dělat společnost. A tak jsem udělala první věc, co mě napadla.

Začala jsem psát paměti.

Něco jsem dělat musela. Psala jsem v ruce, protože na stroji jsem se do té doby psát nenaučila. Nakonec jako Zpěvačka jsem to ani nepotrebovala. Svoje texty jsem vždycky psala tužkou. Nebo propiskou. Jednou jsem dokonce jeden napsala na ubrousek, kterým jsem se předtím utřela. Tohle jsem taky do těch pamětí dala. Spoustu zážitků z koncertů, spoustu toho, co se stalo před tím, než jsem prorazila, jaká byla komunikace s lidmi od vydavatelských společností, jaké to bylo mezi mnou a mojí doprovodnou kapelou, co jsem si prožila, když to se mnou začalo jít z kopce. A pak můj kolaps. Tím to mělo končit. Všechno jsem to napsala.

Ne, kniha se nikdy nevydala. Ani nevím, jestli jsem kdy uvažovala o tom, že ji vydám. Měla jsem pořádnou hromadu papírů, nevešlo se to ani do jednoho šuplete pořádně, spoustu materiálů jsem taky vystříhala z novin a tak, ale nikdy jsem to nikomu nenabídla. Proč taky, říkala jsem si. Tohle byla moje terapie. Nikdo jiný nemusel vědět o tom, co se mi přihodilo. A jako terapie to pomohlo, víc jsem nepotrebovala.

Rozhodla jsem se, co budu dělat. Čím se zabavím. Tak jsem to brala, jako zábavu. Nic víc, nic míň. Rozhodla jsem se, že budu psát texty k písničkám. Žádné objevné rozhodnutí, opět, já vím, ale já jsem k tomu musela touhle cestou dojít. Psaní textů sedělo. Zůstanu tím v ústraní a nebudu se muset předvádět. Stejně nikdo pořádně nekouká na to, kdo vlastně písničku napsal. Jde hlavně o to, kdo ji interpretuje. Kdo ví, kdo psal texty Frankovi nebo Petule? Na tyhle lidi si nikdo nevzpomene. Budu psát texty a nikoho nebude zajímat, jak zpívám. A já si zatím budu užívat svůj hlas ve sprše, v posteli, nebo prostě tam, kde se mi bude chtít.

Zavolala jsem Neilovu, s tím jsem několikrát spolupracovala. Dal mi kontakty na několik kapel, které znal a které by ocenily nějaký ten dobrý text. Trochu mi něco málo řekl k tomu, co si myslí o mém odchodu, ale copak jsem se měla někomu ospravedlňovat? Nakonec asi stejně chápal, proč jsem odešla, a byl vlastně rád, že jsem se vrátila alespoň nějakým způsobem. Chápal, že chci klid. Byla jsem ráda. Neil měl vždycky pochopení.

Tenkrát mě seznámil i s Tomem. Pomáhala jsem mu na některých textech pro jeho první album. Ano, to, které sám tolik nesnáší, ale já si stejně pořád myslím, že je to to nejlepší, co kdy natočil. Vydal se úplně jiným směrem. Mrzelo mě to, ten chlap má hlas jako nikdo, doslova, ale nedalo se nic dělat. On se rozhodl. Tolik mě to nerozhodilo. Zájem o moje texty mělo dost lidí a dost skupin. Měla jsem pořád jméno a to jsem trochu využila.

První písničky, co jsem napsala... No, možná jsem od nich čekala trochu víc, ale ani balady *Červené slzy* a *Tablety pro denní užití* a ani *Vzpomínky na budoucnost*, ty byly hodně

experimentální a hodně mě bavily, se nesetkaly s takovým úspěchem, abych se mohla považovat za skvělou textařku. Měla jsem však práci. A setkávala jsem se s novými lidmi. Pracovat s lidmi nebylo špatné, jen jsem pro ně nesměla zpívat.

Psala jsem dál texty a manžel viděl, že jsem na tom lépe. Byl za to rád. Pořád se choval neskutečně mile. Nedokázala jsem pochopit, jak to zvládá. Jak se zvládá tak moc přetvářovat a furt dělá, jak moc mě miluje. Nedokázala jsem cítit, to samé, co on, protože jsem prostě myslela, že je to přetvářka. Jak by chlap mohl vydržet s ženskou, která se složila, odmítá dělat to, co opravdu umí a raději jenom píše texty? Nikdo by mi nevysvětlil, že dva lidi se prostě mohou mít rádi jen proto, že se mají rádi. Místo toho jsem dál věřila tomu, že se kolem mě hraje komedie. Ale byla jsem asi celkem šťastná. Nehádali jsme se, on si dělal svou práci, já zase svoji. Vracel se domů často pozdě, já jsem se také začala potloukat po studiích. Chtěla jsem slyšet, jak jsou moje texty nahrávané, chtěla jsem předat něco ze svých zkušeností a trochu se angažovat. Ale ne zpívat veřejně, to nikdy.

Manžel velmi brzy začal přemýšlet o dítěti. Nedělalo mi to problém. Ta myšlenka toho, že bychom měli dítě, uspokojovala mě. Byl by to způsob, jak se realizovat naprosto novým způsobem. Představovala jsem si samu sebe jako mámu a ta představa byla hezká. Nesnažili jsme se o početí nijak systematicky, ale když jsem po roce neotěhotněla, začínali jsme být oba nervózní. Mezitím jsem složila pár celkem úspěšných textů, ale stejně jsem si jistá, že je nikdo z vás nezná. Interpreti, co zazáří s jednou dvěma písničkami, jsou objevem léta, ale za rok dva už o nich nikdo neví a oni umývají auta nebo roznáší jídlo.

Zašli jsme si na vyšetření plodnosti. Kvůli tomu dítěti. Pro jistotu. Lidé tam jdou proto, aby zjistili, že jsou zdraví, nikoli proto, aby z úst lékaře slyšeli, že jsou nemocní a že nemohou počít. Přesně tohle jsme slyšeli my. Asi jsem to nějak podvědomě tušila, nevím, ale nezamávalo to se mnou tak, jak by asi mělo. Vzala jsem to celkem v klidu. Manžel na tom byl hůř. Ta chyba totiž nebyla na jeho straně, ale na mojí. Nemohla jsem otěhotnět, nemohla jsem mu porodit syna. S tímhle prostě nemohl nic udělat. I kdyby měl sebelepší spermie, prostě by to nezvládl. Moje děloha byla z nějakého důvodu nefunkční.

Nedával na sobě nic znát, choval se ke mně stále normálně, jako kdyby se ani pro něj nic nezměnilo, ale já jsem v každém jeho pohledu na děti, i jenom v televizi, poznala, jak moc je tím zkroutěný. Narodil se proto, aby měl děti, byl ten správný typ, ale najednou mu řekli, že má smůlu, že s touhle ženou prostě nemůže. Zavřela jsem mu dveře, zabouchla jsem mu je rovnou před obličejem. Víte, co udělal? Nerozvedl se semnou, neodkopl mne, nikdy mi ani slovem nevyčítal, že je bezdětný. Přijal to, jak to bylo. Jen uvnitř skrýval smutek z toho, že mu nikdo nikdy nebude říkat tati.

Přemýšleli jsme i o náhradním řešení, ale nakonec jsme se shodli na tom, že nechceme cizí dítě. Oba jsme cítili, že by to nebylo správné. Já jsem měla řešení, chtěla jsem jeho spermie spojit s vajíčkem jiné ženy, ale tenkrát jsem ho poprvé viděla ztratit nervy. Vyčetl mi, že o něčem takovém uvažuji. Pro něj jsem byla jediná žena. Ani tenkrát jsem si neuvědomila, jak moc mě miluje, ani tenkrát mi nedošlo, že tohle není jen nějaká přetvářka, jen nepřekonatelná touha naplnit zákonem schválené spojení muže a ženy. Nebyla jsem tak slepá nebo pitomá, ale prostě bych nikdy neuvěřila tomu, že mě jeden člověk může milovat tak moc, aby byl schopen se vzdát své touhy a potřeby. Aby byl schopen se vzdát svého potomstva. Netuším, co jsem si tenkrát myslela, nechápu, jak jsem o něm mohla smýšlet jakkoli negativně, ale ta žena, kterou jsem se v té době stala, není tou samou ženou, kterou jsem dnes. Hodně se změnilo... Ne, to není tak důležité, že se hodně změnilo. Spíš jsem konečně pochopila, jak pitomá jsem byla a co jsem vlastně svým chováním způsobila.

Do práce jsem se nezavírala jako do nějakého trezoru, abych třeba unikla tomu, že jsem neplodná, ale práce mě prostě bavila. Hodně jsem psala, o samotě, ale zároveň jsem se setkávala i se zajímavými lidmi. To mě nakonec přivedlo do hudebního magazínu, kde jsem začala psát kritiky. Že zrovna tohle budu někdy dělat, to by mě nenapadlo, ale chtěli někoho,

kdo hudbě rozumí, a mysleli si, že já jsem zrovna ta pravá. Nejednalo se o celonárodní magazín, ale postupně jsem se dopracovala i k několika recenzím v Rolling Stone, ale jen jako externí spolupracovnice.

V tom malém magazínu jsem vydržela dlouho. Asi patnáct let. Dokonce jsem měla svoje místo v kanceláři. Moje pracovní doba byla velmi flexibilní. Mohla jsem si přijít do práce, kdy jsem chtěla. Nakonec jsem ale chodila celkem pravidelně. Pracovala jsem i z domova. A naučila jsem se psát na psacím stroji, tam už jsem to potřebovala. Ze začátku to bylo hrozné, neměla jsem to v rukou, a to jsem si myslela, že když člověk umí hrát na kytaru a trochu i na piano, nebude to pro něj takový problém. Postupem času jsem si zvykla. Nejvíc se mi na té práci líbilo, že jsem byla mezi lidmi. Chybělo mi to. Nechtěla jsem zpívat. Za žádnou cenu jsem nechtěla zpívat. Věděla jsem, že kdybych zase začala zpívat, bude mě to nabíjet energií. Taky jsem ale věděla, že znovu budou milovat můj hlas. Ne mě, ale můj hlas. Kdybych do toho znovu zapadla, tak už se z toho nejspíš nevyhrabu.

Cítila jsem na sobě, jak stárnu a uvědomovala jsem si to snad každý den. Jako kdyby každý pohled do zrcadla sdělil mému mozku, že jsem si nevyšimla další vrásky. Anebo je to vráska úplně nová. Deprimovalo mě to a snažila jsem se s tím něco dělat. Chtěla jsem vypadat dobře. Cvičila jsem, malovala jsem se, držela diety, jedla zdravě, anebo alespoň tak, co se v té době za zdravou výživu považovalo. Nevěřila jsem si, pořád jsem si připadala stará, nevýrazná, nekrásná. Takhle jsem o sobě přemýšlela.

Byla jsem nekrásná.

Ono se ale s mým odchodem z hudebního výsluní něco změnilo. Lidé se na mě dívali. Sem tam mě poznávali, ale já jsem si uvědomila, že se na mě dívají i ti, co mě neznají. Nedívali se na mě jako na ženu, která má známý obličej, dívali se na mě jako na ženu, která je zaujala. Dostávala jsem se mezi mladé kluky i mezi starší muže. Spolupracovala jsem hlavně s muži, to jsem si uvědomila až později. Napsala jsem jen pár textů, které nakonec zpívaly ženy. Některé pro ně ani původně nebyly určené, ale lidé, co jsem s nimi dělala, si mysleli, že to jsou texty vhodné pro ženy. I když jsem chtěla psát pro muže (nevědomky), nemohla jsem potlačit svojí ženskou stránku. Některé texty musely zpívat ženy, protože z úst chlapa by prostě zněly divně.

A o čem vlastně chci mluvit. Ano, to, jak se na mě muži dívali. Neměli v očích obdiv, jaký mají, když pohlédnou na krásnou ženu, na ženu s velkými prsy anebo jinými výraznými přednostmi. Stávalo se mi, že jsem se na muže podívala, on se díval na mě a já v těch očích viděla chtíč. Nejprve jsem tomu nerozuměla, ani jsem to za chtíč nepovažovala, ale postupně jsem si začínala uvědomovat, že o mě muži mají zájem. Snad proto, že jsem se mezi muži pohybovala, snad proto, že jsem nikdy neměla na ruce prsten a o manželovi jsem mluvila velmi sporadicky. Stala jsem se snadnou kořistí a oni to chápali. Jako hyeny, které si uvědomují, že jejich kořist je slabá, co nevidět zemře a ony se na ni pak budou moct vrhnout a uolat ji. Nevadilo mi to. Většina žen by se od takových pohledů raději držela dál, ale já ne. Ty pohledy mě fascinovaly. Neskutečně mě těšilo, že se tak na mě někdo dívá. Najednou jsem měla pocit, že nejdou po mém hlase, ale šli po mně! Po mojí nekráse.

Sledovala jsem muže, každého, jak se na mě dívá, a doslova mě ohromilo, jak moc jich má v očích ten zvířecí pohled. Chtěli mě, přemýšleli o mně jako o ženě, s kterou by měli sex. Mladí, starší i hodně staří, ženatí, svobodní, zadaní, bílí, černí, žlutí, jako kdybych představovala pamlsek, který je vhodný pro každého. Hodně jsem sama sebe brzdila, protože jsem měla pocit, že si to všechno jenom namlouvám, už jednou jsem se složila proto, že jsem si něco namlouvala, ale tentokrát jsem přesně věděla, jak se na mě dívají a co ve mně vidí.

Začala jsem spolupracovat s jednou kapelou, která chtěla otextovat celé album. Že prý moje písničky doslova milují, a když zjistili, že jsem si psala texty a že je pořád píšu, nechají mě napsat všechno. Měli už nějaké samplý, a tak jsem si poslechla jejich hudbu. Nakonec z toho bylo celkem úspěšné album. To však není tak důležité. Důležitější byl jejich basák.

Staral se o většinu hudby a hned, jak jsem se s ním poprvé viděla, jsem pochopila, že i on se na mě tak dívá. Jako na kus masa, který by chtěl sníst.

Roger, jmenoval se Roger.

Nedával nijak najevo, že by chtěl něco víc. Ani já jsem nedávala nic najevo. Měla jsem doma manžela, naše soužití bylo spokojené. Nikdy jsem neměla pocit, že bych si doma připadala nechtěná, vracela jsem se za manželem a věděla jsem, že na mě bude mít čas, že si se mnou bude chtít povídat. A když uvidí, že já nemám chuť klábosit, tak mě nechá na pokoji. Jak říkám, prostě jsem si na naše soužití nemohla ztěžovat. Přesto se to stalo.

Jednou jsme s tím basákem zůstali sami. Něco dodělával na jedné skladbě, nepotřeboval k tomu ostatní, chtěl to sladit s mým textem. Chtěla jsem zůstat, nijak moc jsem se nebránila. Cítila jsem určitou příležitost, touhu vědět, co se stane, když budeme spolu jen sami dva. Nevím, co jsem si o něm myslela, ale to, co řekl, mi vyrazilo dech.

„Chci tě ošukat.“ Takhle mi to řekl, takhle napřímo. Uvědomila jsem si, že všechno to, co jsem si myslela o tom jeho pohledu a o pohledech jiných mužů, je pravda. Chtějí mě. Chtějí se mnou spát. S mým tělem. Fascinovalo mě to.

Přesto jsem řekla: „Jsem vdaná.“ Bránila jsem se, okamžitě. Tak to bylo přece správné. Byla jsem vdaná, nemohla jsem něco takového přijmout. Co jsem si myslela? Že ho tím hned odradím?

„Já vím,“ řekl jenom. Věděl, že jsem vdaná, přesto mi to nabídl. Co to vypovídalo o něm? Co to asi vypovídalo o mně?

„Ale já nemůžu,“ stála jsem si za svým.

„Proč, máš krámy? Mně to teda nevadí, jestli jde o tohle.“ Nikdy jsem podobnou konverzaci nevedla. Představovala jsem si, že by mě třeba nějaký z těch mužů oslovil, ale rozhodně to neprobíhalo takhle.

„Ne, já...“ Netušila jsem, co bych měla říkat. Zaskočil mě v nedbalkách. Seděla jsem na židli naproti němu, mezi námi byl jen malý stolek, na kterém byly nějaké papíry a dvě kafe. Moje dopité, jeho trochu rozlité, skoro se ho nedotkl. Připravoval se na to, jak mě osloví.

Najednou se zvednul, odložil kytaru, na níž do té doby něco vybrnkával, a přišoupnul si židli ke mně. Nejprve jsem si myslela, že si mě třeba vezme nátlakem, a musím přiznat, že mě ta představa neděsila, jak by měla, ale místo toho se jen posadil a zblízka se na mě podíval. Trochu mě tím i zklamal.

„Chci tě už dlouho,“ vysvětloval.

„Ale já nevím...“

„Víš, určitě víš, jak se to dělá. Nevypadáš jako ženská, která o tom nic neví.“

„Mám manžela,“ opakovala jsem.

„Já mu to nepoběžím povědět,“ kontroval on.

„Není to správné,“ bránila jsem svou počestnost. Nejvíc sama před sebou.

„Vím, jak se na mě díváš. Oba víme, že to není správný, ale oba už na to dlouho myslíme.“ Možná měl pravdu, ale spíš ne. Já jsem na to tak nemyslela, ale v tu chvíli jsem najednou měla pocit, že nic jiného nechci víc než jeho. Moje hlava to měla zase všechno promíchané. Na tom místě, jak jsme byli sami, jak se díval, jak mě chtěl, jsem mu podlehla. Nemusel mě už přesvědčovat moc dlouho. Dělali jsme to na tom stolku, na zemi, bradavky mi dráždil trsátkem. Asi jsme to tam provozovali docela dlouho, čas mi splynul. Domů jsem se vracela pozdě. Později než normálně.

Bála jsem se. Musela jsem se podívat svému manželovi do tváře a říct mu všechno možné, jen ne to, co se stalo. Přišla jsem domů, musela jsem se nadechnout, ale dovnitř jsem vkročila naprosto přirozeně. Pozdravil mě, já jsem pozdravila jeho, objali jsme se, ani se na nic neptal. Kdyby mi sáhnul do kalhotek, a že to někdy dělal, protože když to na něj přišlo, dělali jsme to hned v kuchyni, ucítil by, jak jsem mokrá. Tentokrát mi tam nesáhl. A já jsem si

uvědomila, že ani nemám výčitky svědomí. Vypadalo to všechno najednou naprosto správně. Já jsem byla šťastná, protože ten basák byl šikovný, basák byl šťastný, protože konečně dosáhl svého, a nakonec i můj manžel byl šťastný, protože vůbec nic nevěděl. Došlo mi, že tohle je vlastně správný chod věcí. Pokud se to manžel nikdy nedozví, bude to všechno naprosto správné. Já budu spokojená, on bude spokojený, všichni budeme spokojení.

S tím basákem jsem se sešla ještě několikrát. Tedy pracovali jsme spolu ještě pár týdnů a viděli jsme se skoro denně, ale sex jsme spolu měli jen párkrát. Nechácala jsem, proč to tak bylo. Nic jsem k němu necítila. Prostě šlo jen o ten sex. Pak mi to došlo. Pohlavní styk se prostě ohrál, začal být jednotvárný a hlavně jeho obličej se mi přestal zamlouvat. Nechtěla jsem se při tom na něj koukat. On to měl stejně. Už se na mě nedíval tak jako předtím. Díval se na mě naprosto obyčejně, jako na každou jinou ženu. Tehdy to prostě odeznělo a my už jsme spolu nespali. Jenže...

Zalíbilo se mi to.

Co se mi líbilo nejvíc? To, jak se na mě díval. To, že si mě chtěl nějaký muž vzít. To, že v tom bylo... rebelství. To, že jsem se postavila zažítým pravidlům. To, že mě nemusela trápit morálka. To, že jsem mohla něco tajit. To, že jsem podváděla. Všechno tohle mělo něco do sebe, něco, co jsem potřebovala a co jsem byla ochotná získat za každou cenu. Nespokojila jsem se jen s jedním basákem. Uvědomila jsem si, že kromě něj toho na mě čeká venku hodně. Opravdu hodně. Mužů, co se na mě dívali těma očima, které říkaly, že si mě vezmou, najednou jich bylo tolik. Tolik! A s každým to bylo jiné dobrodružství. Každý se na mě díval jinak, každý se mnou dělal jiné věci. Vyzkoušela jsem toho hodně, opravdu hodně. Ani nemůžu všechno jmenovat. Nechci. Přitom ty věty, kterými mě poprvé oslovili... Ani jedna nedokázala přesně vystihnout, jaký ten člověk bude v posteli.

„Dala by sis něco k pití?“ Nakonec byl nesmělý a vlastně ani pořádně nevěděl, co má dělat, i když normálně vystupoval velmi sebevědomě.

„Jednou jsem tě viděl na koncertu, když moje máma ještě kojila mého malého bráčku.“ Projevil se jako neskutečně něžný člověk, který přesně věděl, jak mi udělat dobře.

„Mám takovou kouzelnou hůlku. Chceš vidět, co s ní umím za triky?“ Trochu blbeček, ale je pravda, že s tou svojí hůlkou vážně uměl kouzlit.

„Budu ti to dělat zezadu,“ zašeptal mi jeden rovnou ve studiu. Jen mi neřekl, že myslí do zadku. Nakonec jsem si to užila. Ještě jsem neviděla chlapa, kterého by vagína vůbec nezajímala, ale tenhle o ní ani pohledem nezavadil. Šel mi rovnou po zadku.

„Chci tě. Hned.“ Neskutečně univerzální věta, kterou jsem slyšela mnohokrát. Schovávali se za ní různí muži. Jeden, co mi to musel udělat na prsa, která jsem si tiskla k sobě, jinak by nedosáhl orgasmu. Jiný, co to se mnou dělal přes kalhoty. Ani ho vlastně pořádně nevytáhl, jenom se o mně třel. Ale viděla jsem a dělala jsem i divnější věci. Mně se to líbilo. Všechno se mi to líbilo. Alespoň dokud si ten chlap nemyslel, že si se mnou může dělat cokoli. To jsem jim vždycky zadržela. Nejsem pitomá. Chci si užívat a ne trpět proto, že si chlap potřebuje dokázat, že je silnější a lepší než nějaká pitomá běhna. Zažila jsem si hodně. A doma na mě vždycky čekal můj milující manžel a nikdy ho ani nenapadlo se zeptat, kde jsem byla tak dlouho, nikdy nevyzvídal, s kým jsem byla, nebo kde jsem nechala kalhotky. Někdy jsem si myslela, že je vážně slepý, jindy, že jsem zase tak skvělá, že mi to všechno projde. Nikdy mě nemohli odhalit. Jako nějaká blbá středoškolačka. Ani by mě nenapadlo, že on všechno věděl. Možná od začátku.

Proč mi to trpěl?

Tohle je otázka, na kterou jsem se po jeho odchodu ptala několikrát. Nesčetněkrát. Podváděla jsem ho, uvědomuji si, jaká jsem byla mrcha a jak on musel trpět, ale já jsem tomu nedokázala zabránit. A on se prostě jednou sbalil a odešel. Přišla jsem domů a on tam nebyl. Myslela jsem, že jen někam jel, ale všechny jeho věci zmizely. Zavolala jsem mu, ale telefon

mi nebral. Už se to stalo před nějakou dobou, ale mobilní telefony jsme měli mezi prvními. Na technologie si docela potrpěl.

Neviděla jsem manžela víc jak deset let. Jako kdyby se vypařil. Já doufám, že žije někde šťastně, že má novou rodinu, byl přece jen ještě docela mladý, mohl si ji založit. Když jsem však pochopila, že mě opustil, zasáhlo mě to velmi silně. Jako kdybych teprve v tu chvíli prožela. Uvědomila jsem si, co jsem celou dobu prováděla, jak jsem mu ubližovala. Jak seděl doma, zatímco já jsem si užívala. Nepochybovala jsem o tom, že on mě nikdy nepodvedl. Na to mě moc miloval. Tak moc, že raději odešel, abych byla šťastná.

Nezvládla jsem to.

Několikrát jsem se pokusila zabít.

Poznala jsem, že jsem v něm přišla o osobu, která mi byla skutečně blízká. Všechny ty moje romáčky, soulože, ty mi neudělaly přitele na celý život. Toho jsem měla v manželovi. Jenže už nikdy více. Nevrátil se. Ani jednou jsem ho neviděla. Ještě několik dní po jeho odchodu jsem fungovala docela normálně, možná to byly týdny, nejsem si jistá. Říkala jsem si, že je na nějaké cestě, že se vrátí. Lhala jsem sama sobě. Pošta na jeho jméno stále přicházela a já ani nevěděla, kam bych ji měla zaslat. Nechávala jsem mu ji na stolku, kdyby si pro ni přišel. Měl už tam pěknou hromádku. A pak najednou pošta přestala chodit. Asi po půl roce. Ta hromádka už nerostla, zůstala stejně vysoká, už nadobro.

Tehdy, když už mu dva měsíce nic nepřišlo, jsem pochopila, že to je konec. Už se nevrátí. Změnil si všude adresu a já nevěděla, kam mu teď pošta chodí. Možná by mi to i řekli, ale já se neptala.

Místo toho jsem si vzala prášky.

Probudila jsem se v nemocnici, kde ze mě všechno vypumpovali. Našel mě tenkrát jeden příbuzný, který se u mě po letech stavil.

Později jsem zkusila plyn. V rámci nějaké údržby uzavřely jeho přívod a já jsem vyvázla.

Když jsem se chtěla zabít v autě, všechno jsem měla připravené, hadici od výfuku přivedenou okénkem, průduchy ucpané, tak jsem nenastartovala.

Vzdala jsem to. Kdybych skočila z okna, nejspíš bych dopadla na hromadu krabic jako nějaká kaskadérka. Kdybych si podřezala zápěstí, někdo by mě včas našel. Kdybych se rozhodla oběsit, provaz nejspíš praskne. Pochopila jsem, co se mi snaží svět říct. Nemůžu odejít, protože mám trpět za to, co jsem udělala. Za to, že jsem se stala nevěrnicí, za to, že mě netrápilo svědomí. Vyhнала jsem muže, který mě miloval v každém okamžiku našeho vztahu. Pak už to prostě nezvládl. Nedivila jsem se mu. Postupně jsem se naučila se svou vinou žít.

Pár dní jsem si ještě několikrát poležela v nemocnici, můj organismus tu psychickou zátěž špatně zvládal. Pakl jsem se ale dala dost dohromady na to, abych si vzala prázdniny. Navštívila jsem příbuzné, které jsem neviděla roky, objevovala nové obchody ve městě, o nichž jsem netušila, poznávala městské památky, které jsem naposledy viděla snad jako dítě. Najednou se toho přede mnou otevřelo mnoho. Život byl zase fajn.

Měla jsem ještě několik milenců, ale postupně jsem to začala omezovat. Ani ne úmyslně, prostě to tak nějak vyplynulo. Nedalo se nic dělat, nebyla jsem už mladá, moje tělo začínalo bolet a vlastně už mi ani nezáleželo na tom, jak se na mě muži dívají. Netoužila jsem více po jejich žádostivých pohledech. Vyčerpala jsem se, stejně jako jsem se kdysi vyčerpala zpěvem. Nepotřebovala jsem muže.

Postupně jsem se přestala zajímat o hudbu a už jsem texty nepsala. Kritiky a články jsem přestala psát už dříve. Užívala jsem si svých peněz. Měla jsem jich docela dost, navíc jsem neutrácela za nic náročného. Hodně jsem četla. Sem tam jsem si koupila nějaké oblečení, sem tam se nechala trochu upravit. Jednou za čas jsem toužila vědět, jak se na mě muži dívají. Nechtěla jsem s nimi nic mít, ale vidět ty jejich pohledy... Prostě se jen ujistit, že nejsem na odpis.

Těch pohledů začalo postupně ubývat.

Nedalo se nic dělat. Stárla jsem. Moji vrstevníci, v těch se ještě ten pohled objevil, ale to nebyli muži, po kterých bych toužila. Vždycky jsem se raději stýkala s mladšími. Po třicítce mi to nepřišlo tak divné, ale i v padesátce byli moji milenci pod třicet let. Oni si nikdy nestěžovali. Já bych mohla hovořit o opaku.

Tohle je můj příběh. Tohle je příčina toho, proč jsem utíkala. Tohle místo... Všechno se mi to vrátilo. Přesto jsem pořád prokletá. Moje smrt je nemožná. Vždycky se najde něco... nebo někdo, kdo mi ve smrti zabrání. Mým údělem je pojit na stáří a až do smrti trpět. Nejen tím, co jsem udělala, ale také tím, že se budu muset sama na sebe dívat, na to, jak stárnu, jak sama sobě budu odpornější.

Doufám, že ten, co si přál tenhle můj osud, se dobře baví.

A doufám, že můj manžel je v pořádku a šťastný. V to doufám hodně. Aby byla alespoň nějaká spravedlnost.

Pokračování následuje 2. října 2013 na mých stránkách <http://www.martinstefko.cz>.

Slovo autora

Na tuto kapitolu jsem se neskutečně těšil. Věděl jsem, že mám po ruce docela silný příběh, příběh, který je skutečný, tedy tak skutečný, jak jen může být ve fiktivním příběhu. Zpěvačka se zde odhalila téměř dokonale a sdělila tolik informací, kolik na sebe zatím žádná jiná postava neprozradila. Myslel jsem, že je ten správný čas, abychom se alespoň s jedním z nich pořádně seznámili. A je to – řekl bych – seznámení skutečně podrobné.

Ted' ale celkem logicky vyvstává otázka, jaký smysl to má pro současný příběh. Samozřejmě, že nějaký ano. Ale to si zase budete muset počkat. „Cesta“ je hodně rozvláčná, ale pokud ji sledujete celou, zjistíte, že zde návaznosti jsou. Například sen o hyenách, který Zpěvačka měla v jednom z předchozích dílů, nabývá na významu. I když to tak možná nevypadá, tenhle příběh je dopředu hodně promyšlený. A ani ten Zpěvaččin není doposud uzavřený. Jen jsem vám a Manažerovi odhalil karty, s nimiž hraje. Ale co když má ještě něco v rukávu? Co když ještě neřekla všechno? A setká se se svým manželem? Má on nějaký význam pro příběh Cesty?

Těch otázek je docela hodně, ale myslím, že je na čase se vrátit k dalším postavám, které na vás budou čekat s příštím dílem. A možná těch postav bude o něco víc. Mimočodem, tahle kapitola, myslím současnou, třináctou, je jediná, prozatím, psaná v ich-formě, kdy jsem se rozhodl, že nebudu Zpěvaččino vyprávění nikým narušovat. Je vážně krása, když člověk může psát svůj vlastní příběh na pokračování a hrát si s ním, jak se mu zachce. Tahle autorská volnost je prostě nádherná. Navíc v tomhle případě to také plní úlohu toho, aby vyprávění mělo na čtenáře větší dopad.

Prosím, mějte na paměti: „Cesta“ je příběh, který na svých stránkách uveřejňuji zdarma. Může si ho stáhnout každý. Z toho důvodu doufám, že s ním podle toho budete zacházet. Chci, aby byl prezentován výhradně na mých stránkách. Pokud byste ho chtěli dát ke stažení na své stránky, napište mi. Vždycky je možné se domluvit.

Je 26. srpna 2013, když třinácté „Slovo autora“ píše. Ano, zase jednou jsem celkem v předstihu a jsem tomu skutečně rád. A navíc je další díl kompletní a na patnáctém už jsem začal pracovat.

Přeji vám šťastnou Cestu, milí čtenáři.

Martin Štefko

Internetové stránky: <http://www.martinstefko.cz>

E-mail: martin@stefko.cz

Odkaz na stránku s příběhem: <http://www.martinstefko.cz/2013/08/cesta-013>

Můj profil na Facebooku: <https://www.facebook.com/MartinStefko>

Můj profil na Google+: <https://plus.google.com/113698091354288253412/posts>